

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

επιμέλειαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
ἔνια δρ. 12.—	ἔνια φρ. 10. 15.—
ἔτηνος 6,50	ἔτηνος 8.—
ἔτηνος 3,50	ἔτηνος 4,50

ἡ συνδρομὴ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἡμέρας μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 7 Σεπτεμβρίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἔτων, ἑκάστης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 41

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΣΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

μεταφρασθέν ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. (Συνέχεια)

— Καὶ ποῖος θὰ σὰς μπάλωι τὰ ἄλγας, ποὺ τὰ λυώνετε ;
Κοιτάζοντας τότε τὰ ρούχα του μαυρισμένα ἀπὸ τὸ κάρβουνο καὶ σχισμένα καὶ κεῖ :

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔλεγε, σὰ βασιλεῖς εἶμαστέ ντυμένοι !

Τὸ δεῖπνο μας δὲν ἐδάσταζε πολὺ.

— Μικρὲ, μοῦ εἶπε ὁ θεῖος Γάσπαρ, θὰ πλαγιαίτης μετὸν Ἀλέξη.

Ἐπειτα στὸ Μαντρί : — Καὶ σὺ, ἂν ἦς νῆρθης στὴ σοφίαν, θὰ βρεθῇς ἐν ἄχυρῳ στρωματὶ νὰ γλυκοκοιμηθῇς. Ὅλο τὸ βράδυ κι' ἀρετὸ μέρος ἀπὸ τὸ νύχτα, ὁ Ἀλέξης κι' ἐγὼ ἀγρυπνήσαμε γιὰ νὰ τὰ ποῦμε.

Στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, ὁ θεῖος Γάσπαρος ἦταν σφυρῆς, κτυποῦσε δηλῶς μετὰ μιὰ σφυρὰ τὸ κάρβουνο καὶ τὸ ἔρχετο κάτω. Ὁ Ἀλέξης ἦταν ὁ κυλινδρὸς του, δηλαδὴ αὐτὸς ἐσπρωχνε, κυλίσανε ἀπάνω στὶς γραμμὰς, μέσα στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐξόδου ἔβγαλε τὸ πηγάδι, ἕνα βαγονάκι γεμὲν κάρβουνο, Ὅταν τὸ βαγονά-

κι ἐφθάνε στὸ πηγάδι, τὸ κρεμοῦσαν ἀπὸ ἕνα χοντρὸ σχοινί, καὶ μιὰ μηχανὴ τὸ ἀνέβριζε ἀπάνω.

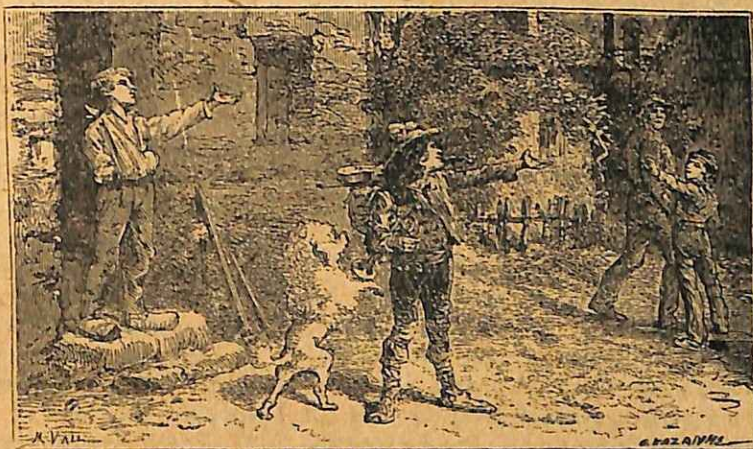
Ἄν καὶ λίγο καιρὸ εἶχε ἔς αὐτὴ τὴν ἐργασίαν, ὁ Ἀλέξης αἰσθάνονταν ἀπὸ τώρα ἀγάπη καὶ περηφάνειαν γιὰ τὸ ἀνθρακωρυχεῖο του : ἦταν τὸ ωραιότερο καὶ τὸ περὶ τὸ ἄλλο τοῦ τόπου. Καὶ μοῦ ἔλεγε μετὰ τὴν παιδικὴν ταπεινότητά του, ποὺ γυρίζει ἀπὸ ἄγνωστη χώρα καὶ βρίσκει αὐτὴν πρόθυμα νὰ τὸν ἀκούει.

Περνοῦσες πρῶτα μιὰ μεγάλη στοά, σκαμμένη στὸ βράχο, κι' ὕστερ ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, εὕρισκες μιὰ ὄρθιαν σκάλα. Ὑστερ ἀπὸ τὴν σκάλα αὐτή, μιὰ ἀνεμόσκαλα, ξύλινη, ἔπειτα ἄλλη σκάλα, κι' ἄλλη ἀνεμόσκαλα. Καὶ τέλος ἐφθάνες στὸ πρῶτο ἐπίπεδο τοῦ ἀνθρακωρυχείου, — πρῶτο πάτωμα, νὰ ποῦμε, — σὲ βῆθος πενήντα μέτρων. Για νὰ φτάσῃς στὸ δεύτερο, σὲ βῆθος ἐνενήντα μέτρων, καὶ στὸ τρίτο, σὲ βῆθος διακόσιων, ἦταν τὸ ἴδιον πάλι σύστημα ἀπὸ σκάλες κι' ἀνεμόσκαλες.

Ὁ Ἀλέξης ἐδόουλες στὸ τρίτο πάτωμα, κι' ὡς νὰ φθάσῃς 'κεῖ — κάτω, ἔκανε τρεῖς φορές περισσότερο δρόμο ἀπ' ὅσο κάνουν ἐκεῖνοι ποὺ ἀνεβαίνουν στὰ καμπαναριὰ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων !

Ἀλλὰ τὸ ἀνεβοκατέβασμα εἶναι εὐκόλο στοὺς πύργους τῆς μεγάλης ἐκκλησιᾶς, ποὺ οἱ σκάλες τους εἶναι κανονικὲς καὶ φωτισμένες, ἐνῶ οἱ σκάλες τοῦ ἀνθρακωρυχείου, καμωμένης κατὰ τὴν ἰδιότητάς τους βράχου, ἔχουν τὰ σκα-

λοπάτια τους πότε ψηλὰ καὶ πότε χαμηλὰ, πότε στενὰ καὶ πότε πλατιά. Κανὲν ἄλλο φῶς παρὰ τῆς λυχνίας σου, καὶ χάμω μιὰ λάσπη γλυστερή, ποὺ τὴ βρέχει ἀδύσκοπα τὸ νερὸ ποὺ πέφτει σταλαγματιά-

« Ἀκολούθησα τὸν θεῖο Γάσπαρ... » (σελ. 323, στ. α')

σταλαγματιά καὶ σοῦρχεται κάποτε ψυχρὸ καὶ στὸ πρόσωπο.

Νὰ κατεβῇς διακόσια μέτρα δὲν εἶναι μικρὸ πράγμα, μὰ δὲν εἶναι κι' ὅλο. Πρέπει, ἀπὸ διαφορὰς στοῦς κι' ἀπὸ διαφορὰ κεφαλῶσκαλα, νὰ φθάσῃς στὸ μέρος τῆς ἐργασίας σου. Ἀλλὰ οἱ στοῦς τοῦ Τρουγέρα, ὅλες μαζί, ἔχουν μᾶκρος τριανταπέντε ὡς σαράντα χιλιόμετρα. Φυσικὰ, δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ διατρέχῃς καὶ τὰ σαράντα χιλιόμετρα, κάποτε ὅμως ἡ πορεία σου εἶναι πολὺ κουραστική, γιὰ τὴν περπατῆς μέσα στὸ νερὸ, ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν σχισμὰς τοῦ βράχου, σχηματίζει ρυάκι στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ τρέχει ἔτσι ὡς τὶς δεξαμενές, ἀπ' ὅπου τὸ τραβοῦν ἀντλίες καὶ τὸ χύνουν ἔξω.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, — ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ λέγῃ ὁ Ἀλέξης, — μέσα στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, ἀπαντᾷ καὶ στοῦς ποὺ οἱ θόλοι τους κι' οἱ τοῖχοι τους εἶναι γεμάτοι ἀπὸ ρίζες καὶ κορμούς μεγάλων δένδρων. Τοὺς περιορίζουν αὐτοὺς τοὺς κορμούς ὅσο μποροῦν, μὰ κάποτε μεγαλώνουν τόσο, ὥστε ἡ στοά στενεύει πολὺ, μικραίνει, καὶ γιὰ νὰ περάσῃς, πρέπει νὰ σκύψῃς ἢ νὰ σέρνῃσαι. Ἐκεῖ

« Μιὰ τέτοια ἔκρηξη εἶχε σκοτώσει... » (σελ. 322, στ. α')

βλέπεις να φυτρώνουν μανιτάρια, άλλα άγνωστα φυτά, καθώς και μία άσπρη μούσουλνη, που λάμπει στο μαύρο σά χιόνι. Εκεί βλέπεις άράχνες, μύγες και πεταλούδες αλλοιώτικες από κείνες που πετούν έξω στο φώς. Υπάρχουν ακόμα ποντίκια που τρέχουν παντού και νυχτερίδες, κρεμασμένες στους θόλους ανάποδα, με το κεφάλι κάτω.

Οι στοές αυτές διασταυρώνονται και, όπως σε μία πόλη, υπάρχουν εδώ κι' εκεί πλατείες και σταυροδρόμια. Άλλες στοές είναι ώραιες και μεγάλες σά λεωφόροι, άλλες στενές και χαμηλές σά σοκάκια. Μόνο που η υπόγεια αυτή πόλη φωτίζεται πολύ λιγώτερο απ' ότο οι άλλες τη νύκτα, γιατί δεν υπάρχουν ούτε φανάρια, ούτε γιάντζια, παρά μόνο οι λυχνίες που κρατούν οι μεταλλευτές. Μά κι' όταν λείπει το φώς, ο θορυβός σου λείει πώς δεν βρίσκεις σε νεκροταφείο. Έδώ οι κανονίες των φουρνέλων, εκεί τα σφυροκοπήματα, παρακάτω το κύλισμα των βαγονιών, άλλοι ο κρότος των άνελιστήρων κι' άπάνω απ' όλα το μουγγρητό της άτμομηχανής, που είναι στημένη στο δεύτερο πάτωμα.

Αμή τα δυστυχήματα;... Δυό εβδομάδες μετά τον έρχομό του στη Βάρση, ο Άλέξης παρעυρήθηκε 'ς ένα τέτοιο δυστύχημα και παρα τρίχα μάλιστα να γίνη θύμα. Ήταν μία έκρηξη από γκριζόυ. Έτσι ονομάζεται το εύρηκτο κένηό άέριο, που σχηματίζεται μόνο του στα άνθρακωρυχεία και κάνει έκρηξη μόλις έλθη 'ς επαφή με φλόγα. Τίποτε τρομερώτερο! Μόλις η φλόγα μιά λυχνίας ή ενός σπέρτου άγγιξη το άέριο, ή άνάβλεξη του ξεσπά άμέσως 'ς όλες τις στοές και καταστρέφει τα πάντα. Η θερμοκρασία κάποτε άνεβαίνει τόσο ψηλά, ώστε το κάρβουνο στο άνθρακωρυχείο γίνεται κόκ.

Μία τέτοια έκρηξη, έδώ κι' έξη εβδομάδες, είχε σκοτώσει καμμιά δεκαριά εργάτες στη Βάρση κι' ή χήρα ενός απ' αυτούς είχε τρελλαθί. Κατάλαβα τότε πώς ήταν αυτή που είχα άπαντήσει στον έρχομό μου, να σέρνη απ' το χέρι το παιδάκι της και να γυρεύη «δρόσερό δρόμο»...

Για να προλαμάνουν αυτά τα δυστυχήματα, παίρνουν ένα σωρό προφυλάξεις. Και πρώτο, το κάπνισμα στο άνθρακωρυχείο άπαγορεύεται αυστηρότατα. Έπειτα οι εργάτες μεταχειρίζονται λυχνίες του Ντάβυ, —έτσι λέγονται από το όνομα του μεγάλου Άγγλου φυσικού που τις επινόησε. Οι λυχνίες αυτές είναι έτσι κατασκευασμένες, ώστε όταν τύχη να βρεθούν σε ατμόσφαιρα από γκριζόυ, το άέριο καίγεται λίγο-λίγο μέσα στη λυχνία, αλλά χωρίς να αναφλέγεται και το απέξω.

Όκ' αυτά που μου διηγήθηκε ο Άλέξης, μεγάλωσαν την περιέργεια που είχα να κατεβώ στο άνθρακωρυχείο. Μά όταν το είπα την άλλη μέρα του θείου Γάσπαρου, μου άποκρίθηκε πώς ήταν άδύνατο, γιατί

δεν άφιναν να μπαίνουν παρά μόνο όσους είχαν εργασία.

— Άν θέλεις όμως να γίνης μεταλλευτής, έπρόσθεσε γελώντας, εύκολο είναι. Δουλεία κι' αυτή όπως κάθε άλλη... Έρχεται να δουλεύεις με τον Άλέξη;... Θα βρούμε δουλεία και για το Ματτία, —όχι όμως βέβαια να παίξει κορνέτο. Έ, τί λές;

Μά εγώ δεν είχα πάει στη Βάρση για να μείνω. Έτσι ή περιέργειά μου θάμενε άνικανοποίητη κι' έλεγα πώς θάφευγα χωρίς να μάθω άλλο τίποτα για τάνθρακωρυχεία, παρ' αυτά που μου διηγούνταν καθεμέρα ο Άλέξης. Έλεγα εγώ, —μά ή τύχη μου έλεγε άλλα. Ω, θα μάθαινα πολύ καλά τάνθρακωρυχεία και τους τρομερούς κινδύνους που άπειλούν κάποτε τους εργάτες τους!.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

«Κυλιστής».

Τήν παραμονή της ήμέρας που είχα όρίσει για την άναχώρησή μου, ο Άλέξης γύρισε στο σπίτι με το δεξί του χέρι σε κακή κατάσταση, από ένα μεγάλο κομμάτι κάρβουνο που είχε πέσει άπάνω του. Ένα του δάκτυλο ήταν μισοσπασμένο και το χέρι όλάκαιρο καταπληγωμένο.

Ο γιατρός της Έταιρείας ήλθε και του το έδεσε. Δεν ήταν τίποτα, θα γιαιτρεύονταν και το δάκτυλο και το χέρι. Μά χρειάζονταν άνάπαυση.

Ο θεός Γάσπαρος, με τον χαρακτήρα που είχε, έπαιρνε τη ζωή όπως έρχονταν, χωρίς να λυπάται και χωρίς να θυμώνη. Ένα μόνο πράγμα ήταν ικανός να τον βγάξη από τη συνειθισμένη άπάθεια: το εμπόδιο που παρουσιάζονταν στην εργασία του.

Όταν άκουσε λοιπόν πώς ο Άλέξης ήταν καταδικασμένος σε πολλών ήμερών άνάπαυση, έβαλε τις φωνές. Ποιός θα κυλούσε το βαγόνι του όλες αυτές τις ήμέρες; Δεν ήταν κανείς για νάντικαταστήση τον Άλέξη. Άν ήταν για όριστική άντικατάσταση, ίσως εύρισκε κάποιον' μά έτσι, προσωρινά, για λίγες ήμέρες μόνο, άδύνατο. Δεν υπήρχαν τη στιγμή εκείνη εργάτες διαθέσιμοι και μάλιστα παιδιά.

Έτρεξε ώστόσο να βρή κανένα κυλιστή, αλλά γύρισε άπρακτος. Τότε ξανάρχισε τις φωνές. Ήταν αληθινά άπελπισμένος, γιατί έβλεπε πώς κι' αυτός θανάτίζονταν να καθήση άργός κι' ή τσέπη του δεν του το συγχωρούσε.

Βλέποντας από τώνα μέρος την άπελπισία του, κι' από τάλλο συλλογίζόμενος πώς σε μία τέτοια περίπτωση ήταν σχεδόν χρέος μου να ξεπληρώσω τη φιλοξενία που μου είχε κάμει, ρώτησα άν είναι δύσκολο το έργο του κυλιστή.

— Εύκολώτατο, μου άποκρίθηκε. Δεν θάχης παρά να σπρώχνεις το βαγονάκι, που θα κυλά στις γραμμές του.

— Είναι βαρύ αυτό το βαγονάκι;

— Όχι και τόσο, άφοϋ ο Άλέξης το έσπρωχνε λαμπρά.

— Ωραία! Ωστε άν το έσπρωχνε ο Άλέξης, θα μπορούσα να το σπρώχνω κι' εγώ.

— Έσύ; Όχι δά!

Κι' έβαλε τα γέλια. Μά γρήγορα σάβαρεύθηκε κι' είπε:

— Μπα! γιατί όχι; Άν ήθελες, θα μπορούσες.

— Μά θέλω, άφοϋ σεΐς έχετε άνάγκη.

— Μπράβο! είσαι πολύ καλό παιδί. Λοιπόν σύμφωνοι. Άύριο το πρωί θα κατεβής μαζί μου στο άνθρακωρυχείο. Θα μου κάμης, αλήθεια, μεγάλη χάρη, μά και σένα αυτό μπορεί να σε ώφελήσει. Άν έξαρνα σοϋ γουστάρεις το έπάγγελμα, θάταν πολύ καλύτερο απ' αυτό που έχεις τώρα. Τουλάχιστο δε θα φοβάσαι από λύκους στο άνθρακωρυχείο.

Κι' ο Ματτίας; Τί θάκανε όσο θα ήμουν εγώ στο άνθρακωρυχείο; Δεν μπορούσα βέβαια να τον άφίσω στη ράχη του θείου Γάσπαρου.

Το έπρότεινα να φύγη μόνος του με τον Κάπη, να γυρίξη δίνοντας παραστάσεις στα περίχωρα, και το δέχθηκε άμέσως.

— Όχι εύχαριστηθώ πολύ, άν κερδίσω μόνος μου τα λεπτά της άγελάδας, είπε γελώντας.

Τρείς μήνες τώρα ο Ματτίας ήταν μαζί μου και ζούσε στο ύπαιθρο. Σ' αυτό το διάστημα είχε αλλάξει πολύ. Δεν έμοιαζε πιά με το ασθενικό και θλιμένο παιδί, που βρήκα απέξω από την εκκλησιά του Αγίου Μεδάρδου, ούτε που είδα για πρώτη φορά στο Γαρροφόλο.

Δεν του πονούσε πιά το κεφάλι, δεν ήταν λυπημένος, δεν ήταν ούτε άσθενικός. Ο ήλιος κι' ο άέρας, μαζί με τη υγεία, του είχαν ξαναδώσει και τη χαρά.

Συμφωνούσαμε οι δυό μας και τα πηγαινίσαμε λαμπρά, άκόμα κι' όταν τον σνάγκαζα να μελετά, για να μαθαίνη τα νότες του ή τις συλλαβές του. Το μάθημα της μουσικής, αλήθεια, δεν παρουσίαζε καθόλου δυσκολίες. Η άνω γωνία όμως παρουσίαζε πολλές κι' ίσως θά τα χαλούσαμε κάποτε, άν ο Ματτίας δεν ήταν τόσο καλός. Γιατί ένώ εγώ, άσυνειθιστος να κάνω τέ δάσκαλος, έχανα συχνά την ύπομονή και τον έμωλωνα, πολλές φορές άδικα, εκείνος καίμένος δεν έθύμωνε ποτέ...

Έξήγησα στον Κάπη τη συμφωνία που κάμαμε με τον Ματτία κι' ο σκύλος έδειξε πώς την καταλάβαινε και την δέχονταν.

Τήν άλλη μέρα μου έδωσαν τη ρεσιτά της εργασίας του Άλέξη. Κι' άφοϋ εϋσύτησα άκόμα μία φορά στο Μα

κά και στον Κάπη να είναι φρόνιμοι την περιόδεϊα τους, άκολούθησα τον θείο Γάσπαρο.

— Προσοχή! μου είπε δίνοντάς μου μία λυχνία. Έρχου από πίσω μου και όταν κατεβαίνης τις σκάλες, μήν άφίνης ποτέ ένα σκαλοπάτι, πριν πατήσης κατ' στο άλλο.

Χαθήκαμε στη στοά, εκείνος μπροστά, εγώ από πίσω του.

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΣΟΥΡΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

Αγαπητοί μου!

Το κήρυγμα της Γλωσσικής και Φιλολογικής «Αναγεννήσεως», που άντήχησε το 1886 με το «Ταξίδι» του Ψυχάρη, βρήκε θιασώτες τους καλύτερους ποιητές και λογοτέχνες της εποχής εκείνης:

τον Παλαμά, τον Ροΐδη, τον Δροσίνη, τον Καρκαβίτσα, τον Βλαχουγιάννη. Άρκερα κι' άλλους πολλούς. Μερικοί είχαν βέβαια και τις επιφυλάξεις τους, αλλά όλοι ήταν σύμφωνοι κατ' αρχήν με την άγωνίζουσαν με μία Ίδέα. Ο Σουρής όμως είχε άντισταθί. Όχι μόνο δημοτικιστής δεν ήταν, παρά και ατύριζε με το «Ρωμικό» του αλύπητα τους ψυχαρικούς. Αυτό βέβαια δεν τους έμπερνε καθόλου, γιατί ο Σουρής ήταν τότε ή πιο κοσμοαγάπητη, ή πιο ένθενη, άν θέλετε, φιλολογική μορφή. Ήταν όμως άσυνειθιστος να κάμω τέ δάσκαλος, άπο το γεγονός, άπο τους μεγαλύτερους, όχι πιά της Ελλάδας, παρά του κόσμου. «Νέος Άριστοφάνης» ήταν το τάρανόμα του. Ο Ροΐδης, ο πιο αλύπητος κριτικός, τον προτίμησε στο τέλει από κάθε σύγχρονό του ποιητή. Γιατί ένώ έβιβλία του, που γίνονταν καθαυτό άρπαστα, δεν γράφονταν κριτικές παρ' αληθινοί ύμνοι. Και το μόνο σχεδόν πνευματικό έντρυφημα της ελληνικής κοινωνίας, απ' το Παλάτι του Γεωργίου ως το καλύδι του Γεωργίου, ήταν «Ρωμικός», ή έμμετρη αυτή σατυρική ημερίδα, που κάθε Σάββατο σκόρπιζε το γέλιο απ' την Αθήνα ως τις πιο απόμερες γωνίες του μέσα κι' έξω Έλληνισμού. Τί θα γίνονταν λοιπόν ο Ψυχαρικός άν μία τέτοια Δύναμη έξακολούθουσε να τον μάχεται; Έν από τα δυό ήταν άναγκαίο: ή να τραχηλή ή Δύναμη αυτή, να πάη με το κόμμα, ή να κτυπηθί και να πέση. Κι'

ο Ψυχάρης, ο όρχηγός, βλέποντας πώς το πρώτο ήταν άδύνατο, γιατί ο Σουρής, άν και φιλόλογος, δεν έσκάμπαζε από Γλωσσολογία, άναγκάστηκε να καταφύγη στο δεύτερο. Και μ' ένα δριμύτατο άρθρο του στο «Νουμά», προσπάθησε να ποδείξη πώς ο Σουρής δεν ήταν παρά ένας δεξιότεχνος στιχοπλόκος κι' ένας εύθυμος δημοσιογράφος, που από μία μεγάλη αξιοθρήνητη πλάνη ο κόσμος τον θεωρούσε μεγάλο σατυρικό ποιητή.

Ο Σουρής άποκρίθηκε τότε μ' ένα όλάκαιρο «Ρωμικό» από τους πιο σατυρικούς. Η γελοιογραφία μάλιστα εκείνου του φύλλου παρίστανε τον Ψυχάρη να τον μπαγλαρώνη ο Φασουλής, κι' από κάτω έγραφε:

Δόξα στους μεγάλους Νουδες που τις τρών στους πεινούδες.

(Γιατί ο Ψυχάρης είχε πεί πώς ο πληθυντικός του νοϋς είναι ο νοϋδες.) Έτσι ο πόλεμος μεταξϋ Ψυχαρισμού και Σουρή κηρύχθηκε πιά φανερός. Το άρθρο του Ψυχάρη ήταν το σύνθημα για να ριχθούν τοϋ Σουρή όλοι οι όπαδοι κι' οι θιασώτες. Να κτυπηθί ή έχθρική Δύναμη και να πέση. Κι' έτσι έγινε. Ο «Νουμάς» δεν άφισε πιά ευκαιρία που να μήν επαναλάβη για το Σουρή όσα είχε γράψει ο άρχηγός. Ο Παλαμάς, μεγάλος θαυμαστής ως τότε τοϋ «Φασουλή Φιλόσοφου», τα γύρισε άμέσως. Για κάθε γνήσιο ψυχαριστή, ο Σουρής δεν ήταν παρ' άπλως δημοσιογράφος. Το πίστευαν αυτοί όλοι αληθινά: «Αδιάφορο» φτάνει που τώλεγαν και που τώγραφαν. Κι' από τότε, στον κόσμο των Γραμμάτων, ο θαυμασμός για το Σουρή δεν ήταν πιά όπως πρώτα γενικός. Κι' άν ή αίτία τοϋ πολέμου ξεάσθηκε, ο πόλεμος όμως έξακολούθησε για χρόνια. Οι νέοι δεν άναγνώριζαν πιά για ποιητή τον Σουρή. Και στο θάνατό του άκόμα, βγήκαν νεκρολόγοι που τοϋ άρνήθηκαν κάθε ποιητική και φιλολογική αξία. Μηδενικό ο Σουρής! Ένας σατυρικός ημερηίδας, σαν τον Βερβέρη π.χ. τον συντάκτη τοϋ «Πληθυντικού» ή το πολύ-πολύ σαν τον Καρύδη, τον συντάκτη τοϋ «Φωτός»...

Ίσως δεν άκούσθηκε ποτέ πιο λανθασμένη και πιο άδικη κρίση απ' αυτή! Μά στον κόσμο των Γραμμάτων έτσι συμβαίνει συχνότατα. Η Ίδέα, όταν είναι σωστή, —όπως π. χ. ή ιδέα για την άποκατάσταση της δημοτικής Γλώσσας, —άποτελεί κάτι ευγενικό, μεγάλο, πανσεβαστικό. Μά ή Ίδέα γίνεται Κόμμα, κι' άμα γίνη το Κόμμα κι' άρχισί τους πολέμους του, κάνει άναγκαστικά κι' ένα σωρό άδικίες. Ο ελεύθερος άνθρωπος, που μπορεί να παή την Ίδέα, μά που στέκεται ψηλότερ' από το Κόμμα, τίς βλέπει καλά. Έκτός από το Σουρή,

και σε πολλούς άλλους, ο Ψυχαρικός, σαν Κόμμα, φέροθηκε με τον ίδιο τρόπο: όταν άπελπίσθηκε να τους προσηλυτίση, να τους κάμη πέρα-πέρα δικούς του, τους έκτύπησε άγρια. Κι' είδαμε, τα τελευταία τριάντα χρόνια, αληθινές δόξες των Έλληνικών Γραμμάτων, — ένα Σουρή, έναν Παράσχο, ένα Βερναρδάκη, έναν Παπαδιομάντη, — να μη βρίσκουν ούτε τόση-δὀ χάρη μπροστά τους κι' άπεναντίας να ακηρύχονται με γάλοι άνδρες κάτι μετριώτατοι γραφιάδες, γελοίοι κάποτε, μόνο και μόνο γιατί άκολουθούσαν πιστά την ψυχαρική όρθογραφία!

Πολύ ή λίγο, έτσι γίνεται παντού: Η κριτική των συγχρόνων είναι πάντα σχεδόν έπηρεασμένη από ένα Κόμμα. Για το Κόμμα, φυσικά, τίποτα πιο εύκολο δεν υπάρχει από την κατάταξη ενός λογοτέχνη: είναι δικός μας: είναι μεγάλος: είναι αντίθετος: μηδενικό. Για τον ελεύθερο όμως άνθρωπο, βεβαιωθείτε, τίποτα δεν υπάρχει πιο δύσκολο απ' την κατάταξη αυτή! Για να σχηματίσω άξαρνα μία γνώμη για το Σουρή, εγώ που δεν άνήκω σε κανένα Κόμμα, όμολογώ πώς βασανίσθηκα πολύ. Και πάλι, για τη γνώμη που έσχηματίσα, δεν είμαι και τόσο βέβαιος ώστε να κόβω γι' αυτή το κεφάλι μου. Ένα μόνο ξέρω: Πώς ο Σουρής, στον καιρό του, στάθηκε μία μεγάλη και δυνατή φυσιογνωμία. Σήμερα βέβαια δεν διαβάζεται, ούτε ένθουσιάζει όπως πρό είκοσι χρόνων. Θα έλθη όμως καιρός που θα ξαναδιαβασθί και θα μελετηθί; — Νομίζω ναι, και το στηρίζω σε τοϋτο: Ο Σουρής άντιπροσώπευσε μία όλάκαιρη έποχή, που ήταν ο μαγικός της καθρέπτης. Αλλά κάθε άντιπρόσωπος είναι ένας έκλεκτός, κι' οι έκλεκτοί ζούν και μετά θάνατο, περνούν στην Ίστορία. Λογοτέχνης πάλι, που θα περνούσε στην Ίστορία της Φιλολογίας, θα ήταν κλασσικός. Έτσι, στοχάζομαι, κι' ο Σουρής. Η γλωσσική άναταστασία, που άπαντα κανείς στο Έργο του, δεν θα τον βλάβη, όπως φαίνεται να τον βλάβη σήμερα. Η ποίησή του, ή σάτυρά του, ή εύθυμία του, το χιούμορ του, θα θεωρηθούν άνώτερα Γραμματικής. Θα δειχθί πώς ο ποιητής έπαύσε μ' όλες τις ελληνικές γλώσσες όλων των χωρών κι' όλων των εποχών, και πώς για το ίδιο κομικό αποτέλεσμα, έπαιρνε τους τύπους του ποτε απ' το άρχαιο βιβλίο, ποτε απ' τη μεσαιωνική φυλλάδα και ποτε από τη σύγχρονη Αγορά. Μία συλλογή απ' τους αναρίθμητους στίχους του, που θα την κάμη ο πιο μεγάλος Κριτικός — ο Καίρος, — θα ζήση, στοχάζομαι, στις Βιβλιοθήκες, δίπλα στους πιο μεγάλους Σατυρικούς. Σας άσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

Ἀσπρην, Μυγκέ, Κάμεν, Βελζεβ., Μισέι, Ἀσπρην, Ἐμπαρ., Βελοπ., Χειμώων, Ἀειδ., Ρομπίν, Πουπέ. — ἡ Γοργὴ Ψαροπούλα με Τρικυμ., Ἀυτοκρ. τ. Βυζ., Μικρ. Σαντομαλ., καὶ με ὅλες τὶς Ἀθηναῖες, Λαοισινές, Πατρινές, Κερκυραῖες, Γιαννιώτισσες, Χαλκιδικιώτισσες. — ὁ Ἀγνός Ἑλληὴν με Κῆμα τ. Αἰγ., Θεὰν τ. Εἰρ. Γιαρκ., Δελέν. — ὁ Γοργός Ἀλιάκμων με Μακεδ. Αὐρ., Βερβέν., Αἰμν. τ. Λαμαρτ., Μαχαβαρ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀσπρην τῆς Φυλῆς (ὡραία ὄλα· ἡ τύπος θὰ σὰς ἐστοίχιζε καμιά ἐκατοστὴ δραχμῆς, κατὰ συμπερασμὸν) Γοργὸν Ἀλιάκμονα (χαίρω πού ἐγίνες καλά) Χιονοσκεπὴ Παργασὸν (σὲ συγχαίρω· ὄχι, δὲν τὸ ἔχει ἄλλος) Ἰωάν. Δ. Διοδ. (διάβασε τὸν Ὀδηγὸν καὶ τὰ ἰδιὸς ὄλα) Ἀντὴν τοῦ Γοργίου (ὡραίο τὸ γράμμα σου· ὁ Πίναξ τοῦ 1918 δὲν ἐτυπώθη· θὰ τυπωθῇ μαζί με τὸν Πίνακα τοῦ 1919 καὶ τότε θὰ σταλῇ) Θερσίμβον τῆς Ἐλευθερίας (καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπὸν) Τρελλὴν Κασταλὴν (σ' εὐχέθηκα με τὴν καρδιά μου) Ρέμπταρντ (δὲν γίνεταί· ἄλλως θὰ το ἔλεγε ὁ καλονισμός) Ἡλιόλουστον (μόνον με τὸ ἓνα ψευδ. ψηφίζει ὁποῖος ἔχει περισσότερα τοῦ ἐνός) Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα (ἐλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) τὸ μυθιστ. ἂν θέλεις στείλει μου τὸ νὰ τὸ ἰδῶ) Ἀγριοπολιτισσάν (διεβιβάσθησαν) Κασταλιὰν Πηγὴν (ὁ Ὀδηγὸς λέει πὼς πρέπει νὰ στέλλωνται αἱ λύσεις διὰ νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν) Φτωχὸ Χαρομηλάκι (ἂν εἶσθε βέβαιες πὼς ὑπάρχει ὑπάλληλος στὸ ἐκεῖ Ταχυδρομεῖο πού ἀνοίγει τὰ γράμματα, πρέπει νὰ τὸν καταγγεῖλετε νὰ τιμωρηθῇ) Ἀκανθυλλίδα (ἔστειλα ἄλλη φορὰ λοιπὸν νὰ ἔλθης) Ἐνδοξὸν Νίκην (ἔχει καλῶς) Φανάζιο (ἔστειλα) τοῦ χρόνου λοιπὸν χωρὶς δειλία) Ἐθνικὸν Ἐγερτήριο (ἔστειλα) πὲς τὸν περαστικὸ τοῦ Δ. Β.) Ἀγνὸν Ἑλληνα (δὲν ἔλαβα) Γιώταν (ἔχει καλῶς) Σπ. Α. Παπαδ. (ἀπὸ ἐδῶ στέλλονται πάντοτε τὴν Παρασκευὴν, ἐννοῶ τὴν παραμονὴν τῆς ἐκδόσεως· τί πταῖο ἂν ἀρῶν τὸσο στὸ Ταχυδρομεῖο) Στρατηγὸν Δέβερ (ἐλαβα καὶ περιμένω τὸ ὑπόλοιπον, δρ. 23,60.) Παναγ. Ι. Καββ. (ἀκατόρθωτον αὐτὸ· ὁ «Πέτρος Ριονσαί» καὶ ὁ «Δὸν Κιχώτης» εἶναι στὸν τόμο τοῦ 1912) Προίκιπα τοῦ Γέλοιος, Ρουμελωτάκι, Χαίδεμα τ' Ἀγέρα, Φιλιστὸν τὸν Εὐρώτα, Μιλιτάδην τὸν Μαγαθονομάχον κτλ. κτλ.

Σεπεσιμὸν Δόροδον, Ροδοδάκτυλον Ἡὼ (ἐλαβα, εὐχαριστῶ) Ποσειδῶνα, Ἐγνὴν Δενδρολλίβανον, Θεὰν τῆς Ἐγρήνης, Ἀγριομαλλὴν, Δοξασμένον Ἀσπρην, Φιλόπ. Ἑλληνίδα, Ὀμηρον, Τροπαιοχον Ἑλλάδα, Ναυτοπούλο τοῦ Βοσπόρου, Τροπ. Ἑλληνα, Κόνικον Κερκασάκι, Διπλάνον, Διαβολοκρίτισσιν, Κόρην τῆς Ἀοίσβης, Δημοκρατίαν (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ τὴν 2αν Σεπτεμβρίου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήναι.

Θὰ ἐκδοθῶν προσεχῶς:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

ΦΘΙΤΗΤΑΙ

Τρεῖς πράξεις μ' ἐπίλογο.

Ἡ μεγαλυτέρα θεατρικὴ ἐπιτυχία τοῦ Συγγραφέως.

Ἐκδοσις πολυτελεῖς καὶ περιορισμένη:

Θὰ λάβουν ἀντίτυπον, με αὐτόγραφον τοῦ συγγραφέως, μόνον ὅσοι θὰ ἐγγραφῶν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου, ἀποστέλλοντας

ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ

(Προτιμᾶτε Ταχυδρομικὴν Ἐπιταγήν.)

ΣΗΜ.—Θὰ τυπωθῶν τόσα ἀντίτυπα, ὅσα θὰ εἶναι αἱ μέχοι τῆς 31 Ὀκτωβρίου παραγγελίας.

Πάντως ὅμως ὄχι περισσότερα τῶν χιλίων, διότι δὲν ἔχουν ἀρκετὸν χαρτί. Ὡστε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων, δὲν θὰ εἶναι δεκτοὶ ἄλλοι συνδρομηταὶ καὶ τὰ χρήματα θὰ ἐπιστρέφονται.

Αἱ παραγγελίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ῥαχὴ τοῦ νέου 183ου Διαγωνισμοῦ Ἀσέων Ὁβρίου—Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Νοεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἔφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τὴν προηγουμένην φυλλάδιον].

549. Δεξιόγριφος

Πλανήτης, ζωτικὴ οὐσία,
Τὰ δύο κάνουν μ' εὐκοιλία,
Κάποιο Σπαρτιάτη στρατηγὸ,
Ποῦ νίκησε στὴ Σικελία.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Σανθῆς Ἑλληνοπούλας

550. Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ νησοῦ τῶν Κυκλάδων
Τὸ κεφάλαι ἀφαιρῶ
Καὶ με ἐμπλήρωσέ μου βλέπω
Ζῶο μυρμηκαστικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἐνδόξου Σημαιοφόρου

551. Μεταγραμματισμός

Καὶ με πῆ ὡς καὶ με φῆ
Κακὸ πάντα φανερώνω:
Μὲ τὸ ἓνα σὲ πονῶ,
Μὲ τὸ ἄλλο σὲ σκοτώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας

552. Δημῶδες Αἶνιγμα

Ποῦλὶ δὲν εἶναι,
Οὐρὴ δὲν ἔχει
Καὶ σὴν οὐρά του
Δυὸ μάτια ἔχει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεκρίστου Χαράς

553. Πυραμίδος ἀντεστραμμένη μετὰ Ρόμβου

**** + **** = Ἐξουσίαν.

** + + + + = Ἡρακλείδης.

+ + + + + = Ποταμός.

+ + + = Πατριάρχ. Γραφ.

+ + Ἡ κάθιστος θῆκη καὶ τὸ τρίτον.

Ἡ ἄλλη λέξις τοῦ Ρόμβου, συνδισμος συμπλεκτικός. Εἰς τὸν Ρόμβον, καὶ καθέστις τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Θεοδώ. τ. Ἐλευθερίας

554. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

—Φανίτσα, Ἡρακλῆ, σὰς τὸ ἐτοίμασε ἀπὸ τὴν ὥρα.

—Ποιό, καλέ;

Ἄ, ἐγὼ μὲ φορὰ μὲ μὴ!

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Κ. Παπαζαχαρίου

555. Γωνία

+ **** = Μετωρολογικόν.
* + **** = Πεγνόν.
** + **** = Χώρα τ. Μ. Ἀσίας.
* + **** = Γεωμετρίον.
+ **** = Νῆσος τ. Αἰγ.

Οἱ σταυροὶ Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης.

Ἐστάλη ὑπὸ Κων. Α. Πατσού

556. Ἀκροστιχίς

Τὰς γωνίας τῶν κατωθι ζευγμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου:
1, Ὄρος τῆς Πελοποννήσου, 2, Θεὰ μεγάλη, 3, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, 4, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, 5, Βασιλεὺς τῆς Ἰσθμίας, 6, Βασιλεὺς τῶν Ἑσθίωνων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλοιάρχου Γράντ.

557. Φύρδην Μίγδην

ἄγρου πνεύσεως πνεύσεως πνεύσεως

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τοῦ Σκαῖ

558. Γρίφος

θύται νοννοννον νον
θύται φ' θύται 'ν' νον νον
θύται φ' θύται 'ν' νον νον
θύται νον νον
θύται νον νον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Ντέντεκτιβ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 26

341. Κερκασίς (κέρως οὐς.—342. Ἀντωνίος (ἂν τὸ νὶ ὡς...)—343. Λαγός.—344. Ἀβὸς Ἀβός.

345. ΔΑ—ΝΙ—Α—346. ΟΠΟΙΟΣ ΠΟΙΟΣ ΟΙΟΣ

Α—Α—ΡΩΝ

347—353. Διὰ τοῦ Ο: Σ π ό: Σ

θ ο σ, ν ο σ τ ο σ, θ ε ι ο σ, ν ο σ, κ ρ ο σ, λ ο σ, ρ ο σ, ο δ ο σ, κ ο λ α σ, ν ο σ.

ΣΝ—ΘΝ—Κ—ΧΡ—ΚΝ—ΣΝ

Ἀθηνά καὶ χεῖρα νίει.—356. ΠΑΤΡΑΙ

(Πατρίαι, Μάλας, ἄπορος, Πύρρος, Λαγί, Ταμείας).—357. Ἡ Ἑλλάς θέλει νὰ ἐξῇ καὶ θὰ ἐξῇ.—358. Ὅτι σπείρεται θὰ θείρεται. (ὦτ' εἰς πῖ—σ' εἰς θά—θα' εἰς εἰς.)

[Αἱ λύσεις τοῦ 27 καὶ 28ου φύλλου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ φύλλον τῆς 21 Σεπτεμβρίου. Ὅσοι δὲν τὰς ἔστειλαν ἀκόμη ἔχουν ὥς τότε καθῶν νὰ τὰς στείλουν, ἂν θέλουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν 183ον Διαγωνισμὸν Ἀσέων τῶν μηνῶν Ἰουνίου—Αὐγούστου]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, με παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ με κεφαλαία λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

(10'—527)

Διαβολὴ τῆς Γειτονιάς, γιὰ τὸ ὄφρον σ' εὐχαριστῶ.

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

(10'—528)

Εἰμαρμένη, ΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΦΛΑΝΔΡΑΣ (10'—529)

Νεαρὲ Ντέντεκτιβ, εὐσε με' ἔχεις δέσμη Μ. Μυστ. Ἀνταλλάσσομαι τοιαῦτα; Φαίσις

(10'—530)

Ἰὺτα Γοργίον, χρόνια πολλὰ x' εὐτυχισμένα. Ἀνδρόμειος Ἑλληνίς, τί ἀπέγινε; Ἑλληνοπύργος

(10'—531)

Πατρινοί, φανταζόσαστε ποτὲ τὴ ΝΑΠΙΕΡΚΟΦΙΚΑ καὶ τὴ ΡΟΜΠΙΝ πὼς εἶναι... ἩΡΩΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ καὶ ἡ ΒΑΡΩΝΙΣ...

(10'—532)

Τίς ἀγαπημέναις μου ἐξαδελφοῦς, ΝΑΠΙΕΡΚΟΦΙΚΑ καὶ ΡΟΜΠΙΝ, εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ὥραις φωτογραφίαις τους.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ

(10'—533)

ΟΜΙΛΟΣ ΗΡΩΩΝ

Α διαφοροῦμεν ταλάνεις δι' ὕδριστικόν εἰς «Περὶδρομον» δημοσίευσμα ὑπὸ τινος... μὴ κρινόντες αὐτὸ καὶ πᾶν ἄλλο ἀξίον ἀπαντήσεως.

(10'—534)

Παρακαλῶ ΟΛΟΥΣ καὶ ΟΛΕΣ νὰν ταλάνισουνε μαζί μου κάρτ-ποστάλ. Κωνσταντῖνον Ράχιναν p. r. Κολωνίαν Ἀσπρην τῆς Μακεδονίας τους.

(10'—535)

Α' ΕΡΩΤΗΣΗ ΜΟΥ

Ποιὰ ἡ μεγαλυτέρη ἐπιθυμία σας; Αἱ τρεῖς καλύτεραι ἀπαντήσεις ἐβραβευσθῶν. Βραβεῖα πρωτύπου. Πρωτοβραβεύσας: Δ[ίς]: Γιάννη Ἀρδάρη, Μισοῦλη, 14, Πειραιᾶ.

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ. ΟΜΗΡΟΣ κ. α.

(10'—536)

Μοναχική μου Ἀδελφούλα, ἐπιστολὴν σου ἔλαβα 12ην τρεχ. Ἀδελφός μες ἀπελπισθεὶς ἀναμένει ἀντηγόρησιν. Γοργίμια ἐξακολουθεῖ. Ἀναμένω ἀνυπερθέτως νέα σου. Δὲν εἶμαι τόσο καλὰ (!) Μύσια φιλεῖα.—Μικροῦ

(10'—537)

Ἰὺνα, Ἑλμύνα, Ἰουδίθ, ἔχεται ἀπαιταλὰ ἡ Μυστικὴν; Στείλει

ΣΠΙΝΟΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(10'—538)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

(10'—539)

Εἰδοποιούμεν Λεοδωπατίδας, ὅτι παρὸς μεν πλέον πᾶν μετ' αὐτῶν ἄλλων λαγραφῶν, εὐχαριστοῦσαι διὰ τὴν προσθυμίαν τὴν ὁποίαν ἔδειξαν.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ, ΑΣΤΡΟΦΕΓΓΙΑ

(10'—540)

Ζῆθι ὦ Πατρίς, Ἰνδαλμα τοῦ Ἑλληνομοῦ, δὲν μπορῶ δυσελπίως... (Καθυστερήσας)

Ἀνεμος ρόβιλος

(10'—541)

Γοργὴ Ψαροπούλα, Σαντομαλλοῦς Ἀνακρινθεῖσα Λευτεριά, Διγὸς τῆς Νεολάας, γρόνια πολλὰ.

Ἀνακρινθεῖς Ἰδεώδες, Πανελλήνιος Ἑλλῆς.

(10'—542)

Βυζαντινὴ Πορφύρα, δέχομαι Μ. Μ.—Τρελλὴ Βοσκοπούλα, Ροσταντε, Κέρκυραν.